

Prohlášení

V 6. čísle *Rozhledů* v poznámce na str. 171 a 172 navrhuje pan E. Sokol, aby spor náš řešen byl *smírčím soudem*. Ačkoliv je zcela zbytečný a nemístný strach p. Sokolův, zde projevený, že bych odvlékal polemiku na cizí pole, ačkoliv dále p. Sokol měl učiniti svůj návrh před svým článkem „Příspěvek dneška“, v době, kdy měli jsme oba po jednom vystřelili a ne nyní, kdy mne bezdůvodně pozurážel skoro na deseti stránkách *Rozhledů* — *přijímám přesto návrh p. Sokolův*, abych nebyl podezříván z polemického sportsmanství a abych ukázal, že mně záleží na vyjasnění a pravdivém vyšetření sporné otázky.

Chci, aby obvinění p. Sokolova byla klidně a všestranně projednána a aby bylo dokázáno, že p. Sokol dopustil se na mně těžké křivdy, vinil-li mne v podpisové aféře brožurky divadelní z jednání nečestného, jak to vyslovil na str. 137 „*Rozhledů*“ ve větě, počínající slovy: „A já tedy tvrdím...“ a končící slovy: „soukromě — veřejně“.

Na ostatní stránky polemiky naší, zejména na jiné záležitosti, do ní vepředené, a na obvinění z nepoctivých zbraní dialektických, ze žonglérství, překrucování atd. odpovím p. Sokolovi, jakmile bude rozhodnuto o hlavních obviněních jeho.

Za tím účelem jmenoval jsem důvěrníky svými p. Cyrila Duška, člena redakce Času, a p. Xavera Tejřova (dra Tejšovského), spisovatele v Praze, které jsem informoval v těchto dnech podrobně o vzniku a průběhu sporu svého s Kruhem a jimž dám k dispozici i materiál listový, pokud ho mám a pokud slouží k objasnění věci. Oba pánové obrátí se co nejdříve na p. E. Sokola a podniknou všechny další kroky, nutné k věcnému projednání záležitosti.

V Praze 13. listopadu 1904

Zasláno. Výboru Kruhu českých spisovatelů

Výbor „Kruhu“ v „České politice“ (kongeniální list!) z 12. listopadu prohlašuje, že *škrtá* můj podpis na brožurce „Nár. divadlo a české drama“, poněvadž prý není podepisovatelům cti státi vedle mne.

K tomu jen tolik.

Pánové, kteří uložili p. Sezimovi, aby — jak sám praví — „*vyškemral ode mne podpis stůj co stůj*“, kteří aby tento podpis získali, „*nutili ho přímo k vyděračství*“ (ipsissima verba!), za než se sám p. Sezima styděl, pánové, kteří se o tento podpis rváli na můž s p. Kvapilem i jinými, nemají prostě práva škrtati jej. Mají práva toho tím méně, že dal jsem jich akci nekonččně víc než svoje jméno — *podporu svého slova a své myšlenky* v 9. čísle „*Volných směrů*“, tedy něco, kam nedostříkne slina chvilková. Pokud se týče cti nebo necti státi vedle jich jmen, vědí i jiní, kolik jsem tu projevil úzkostlivé nechuti, a to v době ještě, kdy nebyli pánové potřsněni surovostmi, jimiž se pošpinili v poslední době.

Pánové vytýkají mně, proč jsem neprohlásil hned první den, že můj podpis dostal se na brožuru neprávem. Pánové vědomě klamou tu veřejnost. O brožurce zvěděl jsem z dotazu p. Kvapilova 23. května, *v též den, snad i v touž hodinu, napsal jsem pp. Kamprovi i Sezimovi, jak snad již po páté vykládám, pobouřené listy s dotazem*, jak mohli se dopustiti na mně nešetřivosti a podepsati mne na věc, s níž jsem v mnohém nesouhlasil. *V obou listech prohlásil jsem, že protestuji veřejně proti tomuto bezpráví.*

Tu nazejtří, 24. května, obdržel jsem list p. Kamprův, kde mne uprošoval, abych nepoškozoval akce a nedával spolku pykati za mystifikaci nebo omyl p. Sezimův. *Prosebný list tento mám v rukou a předložím jej čestnému smírčímu soudu.*

Zatím cituji z něho: „Ujišťuji Vás svým slovem, že věc má se tak, jak jsem Vám ji vylíčil a že tedy ani u mne, ani u kteréhokoliv z ostatních pánů nemůže býti řeči o zlém úmyslu, *ježto jsme se stali obětí — chci prozatím předpokládati — omylu p. Sezimova.*“

„Správně ukazujete k tomu, jak takovými nemilými episodami celá naše akce trpí. *Ale právě proto byl bych Vám velmi pouděšen, kdybyste laskavě při stylisaci svého prohlášení vzal zřetel k tomu, že věc nestala se naší vinou, po případě, kdybychom v tom smyslu učinili nějaké vzájemné prohlášení.*“

Dal jsem se uprosit a přistoupil jsem na návrh p. Kamprův; na základě tohoto vyzvání jeho šel jsem 24. května večer na schůzku s výborem „Kruhu“ smluvit ono prohlášení, netuše ovšem, že budu přelstěn a že mně nebudu zdrženo slovo.

Tak má se vpravdě věc — všechno ostatní, zejména líčení „Kruhu“, jest lež. — A dále: pánové dokazují mně logické žonglérství a eskamotáž tím, že vyrvali z *různého* kontextu několik slovíček, vztahujících se k *různým věcem*, — a položili je proti sobě. Tak nazval jsem ku př. „veteránsko-spolkovým nemravem“ *defilé podpisů na jich prvním zasláno v Č. politice* ze 17. července — pánové vztáhnou si dnes podvodně tuto výtku na *svoji brožuru* (čin, který jsem — ostatně ne celý a ne tak, jak byl realizován — schvaloval) a mají eskamotáž dokázanu. Jenže ne moji, nýbrž *svoji!* S takovými lidmi polemizovat znamená ovšem jen mařit čas a špinit si duši.

A jen slovíčko ještě ne pánům, ale veřejnosti. Nežádal jsem od spolku žádné „*banálnosti*“, komedie smírčího soudu *spolkového*, jakým se srovnávají hádky mezi členy a výborem, jak by rád dnes namluvil veřejnosti „Kruhu“, — nýbrž opravdové a klidné vyšetření k řešení sporu literárními znalci — soud čestný, do něhož by jmenoval spolek své důvěrníky a já své důvěrníky a který by vyšetřil spor svédomitěji než soud občanský.

Že takový soud jest pánům čímsi velmi nepohodlným a že jej parodují a pomlouvají hned zpředu, chápu velmi dobře: dojde-li k němu, ukáže se tu nejen všechna nedbalost a ledabylost, ale i všechna nepoctivost, dráčství a lstivost tohoto nejmladšího literárního sdružení.

V Praze 18. listopadu 1904

1 - Nejsem ani členem „Kruhu“, a již proto nemohl jsem žádat soudu takového!